
TRIBUNAL DE COMMERCE DE VERVIERS
(1ÈRE CH.) 21 OCTOBRE 2010

INSOLVABILITÉ**Faillite – Effets – Obligations***Aff.: n° A/10.0523*

Par jugement du 9 juillet 2010 la société Naturafood a été admise au bénéfice de la loi sur la réorganisation judiciaire. Elle a ensuite été déclarée en faillite par jugement du 11 février 2010. Postérieurement à l'admission en réorganisation judiciaire, des précomptes professionnels sont restés impayés pour les 3ème et 4ème trimestres 2009 pour un montant en principal de 14.899,92 EUR (outre les intérêts). Par courrier du 5 mars 2010, ce montant a été réclamé au curateur en application de l'article 37 de la loi sur la continuité des entreprises.

L'article 37 de la LCE énonce que *“dans la mesure où les créances se rapportent à des prestations effectuées à l'égard du débiteur pendant la procédure de réorganisation judiciaire, qu'elles soient issues d'engagements nouveaux du débiteur ou de contrats en cours au moment de l'ouverture de la procédure, elles sont considérées comme des dettes de masse dans une faillite ou liquidation subséquente survenue au cours de la période de réorganisation ou à l'expiration de celle-ci, dans la mesure où il y a un lien étroit entre la fin de la procédure de réorganisation et cette procédure collective”*.

Selon le tribunal, *“la curatelle fait à juste titre observer que l'application de ce texte suppose l'existence d'un lien contractuel, la dette en découlant se rapportant à des prestations effectuées à l'égard du débiteur”; ...tel n'est pas le cas d'une dette d'impôt résultant des activités menées pendant la procédure de réorganisation judiciaire”*.

TRIBUNAL DE COMMERCE DE VERVIERS
10 NOVEMBRE 2010

INSOLVABILITÉ**Insolvabilité transnationale – Règlement 1346/2000 – Réorganisation judiciaire – Compétence***Aff.: n° B/10/0137*

La société anonyme à responsabilité limitée Delos France, établie et ayant son siège social en République française, avait déposé une requête en réorganisation judiciaire devant le tribunal de commerce de Verviers.

Après avoir rappelé les termes de l'arrêt 'Eurofood' du 2 mai 2006 de la Cour de justice des Communautés européennes (*Rec.CJCE*, 2006, liv. 5 (A), I, 3813, concl. F. Jacobs, *RDC* 2006, liv. 8, p. 797, note V. MARQUETTE), et malgré l'avis contraire du ministère public, le tribunal se déclare compétent pour connaître de la demande, notamment au motif que *“la requérante a son centre de décision au Zoning de Petit-Rechain, soit dans l'arrondissement judiciaire de Verviers”*.

HOF VAN BEROEP BRUSSEL (8STE K.)
18 JANUARI 2011

INSOLVENTIE**Faillissement – Algemeen – Kosten en ereloon curator – Provisie***Zaak: nr. 2010/QR/85*

De curator legde een verzoekschrift neer voor de rechtbank van koophandel te Brussel tot vaststelling van haar ereloon voor de verkoop van een onroerend goed, behorend tot het actief van de failliete boedel. Appellante verzocht daarbij de rechtbank van koophandel om haar toe te laten een provisie op haar ereloon op te nemen, en dit vooraleer tot de rangregeling van de verkoop van het onroerend goed werd overgegaan en dus vanzelfsprekend ook voor de afsluiting van het faillissement.

De eerste rechter oordeelde dat het verzoek van de curator voorbarig was bij gemis aan toepasselijk tarief en dat het onmogelijk was dat de rechtbank zou beschikken over een toekomstig tarief. De eerste rechter verwees daarbij naar de praktische problemen dewelke – volgens haar – voortvloeiën uit de toepassing van het arrest van het hof van beroep te Brussel d.d. 11 mei 2010 waarin het hof stelde dat voor faillissementen uitgesproken vanaf 1 januari 1998 de (gewone en bijzondere) erelonen/administratieve kosten van de curatoren dienen te worden bepaald volgens het barema dat van toepassing is op de dag van het afsluiten van het faillissement.

Krachtens artikel 6 van het KB van 10 augustus 1998 heeft de curator in afwijking van de artikelen 2 en 3 van dit KB, wanneer door zijn toedoen onroerende goederen worden verkocht die met hypotheeken zijn bezwaard, recht op een afzonderlijk ereloon ten laste van de betrokken schuldeisers in verhouding tot hun rechten.

Het hof overweegt dat vooraleer tot de rangregeling van de verkoop van het onroerend goed kan worden overgegaan de notaris dient te beschikken over het ereloon van de curator; dat immers, wanneer de curator van een faillissement een goed heeft verkocht waarop een bijzonder

voorrecht of een hypotheek betrekking heeft, de kosten en de honoraria van de curator, die door de tegeldemaking noodzakelijk zijn gemaakt, eerst van de opbrengst van die tegeldemaking worden afgenomen, en niet van de hele opbrengst van de tegeldemaking van alle activa. Derhalve dient de curator aldus een afzonderlijk verzoekschrift tot begroting van het ereloon op de verkoop van een onroerend neer te leggen, alvorens de notaris tot de rangregeling kan overgaan, waarna de curator vervolgens kan overgaan tot de afsluiting van het faillissement.

Komt daar nog bij, aldus het hof, dat indien de prijs van de verkoop van het bezwaarde goed om één of andere reden niet onmiddellijk uitbetaald wordt aan de bevoorrechte schuldeiser, laatstgenoemde verder aanspraak kan

maken op de conventionele interesten. Ingevolge de niet-begroting van het ereloon van de curator zou de hypothecaire schuldvordering vergroten, hetgeen aldus de verzwarende van het faillissement zou inhouden.

Het hof oordeelt dan ook dat het afzonderlijk ereloon van de curator waarvan sprake in artikel 6 van het KB van 10 augustus 1998 ingevolge de verkoop door haar toedoen van het onroerend goed afhankelijk van dit faillissement, is te begroten en dit volgens het op datum van het door de curator voor de eerste rechter neergelegde verzoekschrift gangbare barema.

Ilse Van de Mierop
Advocaat DLA Piper UK LLP

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Wetgeving/Législation

TOEZICHT OP DE KREDIETINSTELLINGEN

Algemeen – Toezicht door de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen (CBFA) – Toezicht door de FSMA

Koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector

De wet van 2 juli 2010¹ had de Koning de bevoegdheid gegeven om de toezichtstructuur verder te laten evolueren. Op 9 maart 2011 verscheen in het *Belgisch Staatsblad* het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector (hierna ‘KB 3 maart 2011’). Het besluit maakt de laatste fase uit van de evolutie van het financieel toezichtmodel, die haar oorsprong vindt in de recente financiële crisis².

In deze nieuwe toezichtsarchitectuur evolueert het financieel toezicht in België naar een volwaardig ‘twin

peaks’-model, waarbij één toezichtsorgaan (de Nationale Bank) instaat voor het micro- en macroprudentiële toezicht, terwijl een ander orgaan toezicht houdt op de gedragsregels en het aanbieden van producten en financiële diensten (de CBFA)³. Om de wijziging in haar functie te benadrukken wordt de CBFA bovendien omgedoopt tot de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten, afgekort FSMA (Financial Services and Markets Authority)⁴.

Verder wordt voorzien in de mogelijkheid tot samenwerking tussen beide toezichthouders⁵, en in een arbitrageprocedure om de bevoegdheidsverdeling tussen de CBFA (FSMA) en de Nationale Bank af te bakenen⁶.

Om de nieuwe toezichtsarchitectuur in te voeren dienden niet minder dan 25 wetten en een aantal van hun uitvoeringsbesluiten te worden herzien. Een groot deel van deze wijzigingen zijn louter aanpassingen aan de nieuwe bevoegdheidsverdeling tussen de NBB en de CBFA. De meest fundamentele wijzigingen werden aangebracht aan:

- wet van 22 februari 1998 tot vaststelling van het organiek statuut van de Nationale Bank van België;
- wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten.

¹ Wet van 2 juli 2010 tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten en van de wet van 22 februari 1998 tot vaststelling van het organiek statuut van de Nationale Bank van België, *BS* 28 september 2010, p. 59.140; zie ook Actualiteit *TBH* 2011, 1/2011, p. 83.

² Aanvankelijk had de Koning daar de tijd voor tot 30 september 2010 (art. 26, § 1, 6°, wet van 2 juli 2010). Een herstelwet van 6 januari 2011 verlengde deze termijn tot 31 maart 2011. Op 3 maart 2011 maakte de Koning uiteindelijk gebruik van deze bevoegdheid.

³ Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector, *BS* 9 maart 2011, p. 15.623.

⁴ Art. 331 KB 3 maart 2011.

⁵ Art. 218 KB 3 maart 2011; verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector, *BS* 9 maart 2011, p. 15.626.

⁶ Art. 215 KB 3 maart 2011; verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 maart 2011 betreffende de evolutie van de toezichtsarchitectuur voor de financiële sector, *BS* 9 maart 2011, p. 15.627 en 15.631.